

LBRIS

We know
books

ADRIAN SÂNGEORZAN

Casele
mele

Casele *mele*

Deasupra mea, la primul etaj
E cu totul altă casă
Una în care am locuit cu două sute de ani în urmă
Atunci când vânam căprioare în pădurea din spate
Pe care vecinii veniți din Asia au defrișat-o cu dinții.
Pământul era încă jos sub tălpile mele
Mă uitam la el și-l simțeam cum pulsează
Cum îmi crește iarba printre degete.

La etajul doi n-am mai urcat de la ultimul potop
Care m-a prins la fel de nepregătit ca atunci când am apărut
Din nebăgarea de seamă a părinților mei.
Aici am învățat că apa se evaporă
Apoi plouă sau ninge
Trecând prin toate stările mele de neliniște.

La etajul trei mi-am petrecut copilăria
Atârnând pe pereți icoane plângăcioase
Aduse de strămoși veniți călare pe bivoli africani
Care s-au adaptat atât de bine ierbi
Ce creștea sus pe acoperișuri
Încât le-au crescut aripi albe și au zburat spre sud
Cu păsările migratoare.

Dacă mai urc un etaj cred că intru direct în cer
Și găfâi ca un cosmonaut
Căruia i se ia masca cu oxigen de pe față.

Mai sus de atât nici nu cred că se poate
Sau ar fi bine măcar să încerc
Să văd dacă nu îmi cresc și mie aripi.

În odaia din față nu se intra decât duminica
Sau la marile sărbători
Să nu stricăm podelele și covorul de lână

Țesut la războiul de lemn primit moștenire
Înainte de invazia romanilor care veniseră
Să ne fure aurul dintre coarnele oilor
Și cele zece-douăzeci de cuvinte dacice
Cu care ne descurcam foarte bine.
Amurgul cobora aprig peste mămăliga noastră
Barza, viezurele și mânzul erau la fel de buiestre
Și-aveau ghearele împlântate în grumazul
ielelor ciufute.

Am trăit mii de ani sub pământ
Înțelegând limba rădăcinilor
Fără acoperișuri și bucătării cu lut pe jos
În care ne-am înghesuit mai apoi cu toții
Pe măsură ce fuseserăm civilizați.
Dar în casa din față nu îndrăzneam să intrăm
Pentru că acolo adunasem
Toate cele de care aveam mare nevoie
Și pe care nu le mai putea fura nimeni
Pentru că fuseseră băgate în sobă ca surcele
Pentru focul ce va urma.

Un cutremur nu va doborî niciodată o casă de lemn
Mai ales pe cea făcută dintr-un singur copac
Ce continuă să crească prin grinzile uscate
De care noi atârnăm ulcele de lut
Și sus în poduri la afumat
Porcul care-a scurmat prin grădină până la Crăciun
Când șapte bărbați fioroși s-au repezit la el
Și l-au tăiat în bucățele.
Un sacrificiu ritualic de mii de ani
Rămas din vremurile când locul acesta
Era acoperit de ghețuri, zăpezi și alge
Iar noi ne amăgeam cu iluzia că într-o noapte albă
Vom prinde ursul polar și aureola boreală
Care uite, reapare pe cer ca o prevestire.

Vremea cărămizilor a venit mult mai târziu
Când oamenilor li se luase totul și neavând ce face
Au băgat de seamă că lutul pus în forme
Se întărește singur sub soarele fierbinte al verii.
Primul rând de case s-a dărâmat după o furtună cu ploaie
Când iarba a început să crească prin pereții de adobe
Încât puteai s-o tai cu coasa
Iar greierii se trezeau din amorțeala mileniului
Și cântau răgușiți sub pragul casei.
Apoi am început să ardem cărămizile la foc mic
Până când lutul s-a întărit ca piatra
Iar acum le punem una peste alta
Atenți ca bolobocul cu bulă de aer
Să ne arate că suntem perfect orizontali cu asfințitul
Și perfect verticali cu stelele căzătoare.

Adrian Sângeorzan

N-a plouat de un an
Și de frica focului ce-are să vină
Arunc apă cu ceașca
Peste acoperișul încins al lumii.
Poate că ideea cu otrăvitul fântânilor
Și pârlolirea lanurilor de grâu
E doar metafora unei istorii autodistructive
De care nu știm să ne păzim.
Nu ne mai fugărește nimeni spre munți
În afara spaimelor noastre
Rămase din vremea când împărați străini
Ne împingeau în sulitețe vecinilor
Din vremea când vecini perfizi
Ne furau timpul de la mână.

Aerul e atât de încins
C-au luat foc și căpițele de fân pe dealuri
Semnale cu rotocoale de fum
Pe care nimeni nu mai știe să le citească.

Casele mele